Învăţăturile pe care le conţine această broşură au fost extrase în întregime din opera vorbită şi scrisă a Dr. Samael Aun Weor.

TRANSMIGRAŢIA SUFLETELOR

„Evoluţia şi sora sa geamănă, Involuţia, sunt două legi care se întâlnesc simultan în toată creaţia, constituie axa mecanică a Naturii, însă niciodată nu ne vor duce la eliberare".

Samael Aun Weor

EVOLUŢIE ŞI INVOLUŢIE

„În probleme de esoterism, orientalism, ocultism etc., erudiţii au deplină libertate să scrie ceea ce le place, însă nu trebuie să uite Cartea de Aur. Mă refer la Etalonul Măsurilor, Tarotul…

Nimeni n-ar putea viola nepedepsit Legile Tarotului fără să-şi primească pedeapsa meritată; să ne amintim că există Legea Katanciei, Karma superioară… Există responsabilitate în cuvinte…

Dogma evoluţiei contravine Legilor cosmice din Arcanul zece al Tarotului, violează deziderateleCărţii de Aur… Îi împinge pe mulţi oameni în greşeală.

Evident, orice erudit ocultist, esoterist, trebuie totdeauna să apeleze la Etalonul Măsurilor, la Tarot, dacă nu vrea să cadă în absurd".

Samael Aun Weor: *„Misterul înfloririi de Aur".*

Din punctul de vedere riguros academic, cuvântul Evoluţie înseamnă: dezvoltare, construire, progres, înaintare, avansare, edificare, demnitate etc. etc. etc.

Făcând o abordare gramaticală precisă şi pură, clarific: termenul Involuţie vrea să spună progres invers, regres, distrugere,

degenerare, decădere etc.

Acum se răspândesc în lume, atât în Orient cât şi în Occident, multe doctrine filosofice bazate pe dogma evoluţiei.

Evoluţia şi Involuţia sunt forţe mecanice pe care le găsim simultan în întreaga natură. Nu negăm realitatea acestor două forţe, noi le explicăm.

Bazele ştiinţifice ale Evoluţiei sunt teoriile nebuloase ale originii Universului, cu nenumăratele alterări, modificări, adăugări, restrângeri etc. care nu schimbă în realitate nimic în originala concepţie greşită a procesului mecanic de construire; şi în al doilea rând, capricioasa teorie a lui Darwin despre originea speciilor cu toate corectările şi schimbările sale ulterioare. În realitate, apariţia de noi specii ca rezultat al evoluţiei, nu-i mai mult decât o simplă ipoteză, pentru că niciodată nu s-a putut verifica, nimeni n-a văzut apărând o nouă specie.

Gândirea modernă la crearea teoriei evoluţiei a uitat de procesele distructive ale naturii. Motivul se bazează pe modul de vedere intelectual prea limitat în aceste vremuri.

Datorită acestuia se elaborează teorii aparent foarte frumoase însă cu un număr insuficient de fapte.

3

Niciunul dintre procese nu este cert cunoscut în formă integrală şi observăm doar o parte din proces, oamenii spun că acest proces constă în schimbări de tip evolutiv.

Mintea omenească în aceste timpuri moderne este închisă în dogma evoluţiei care ştie să gândească numai în funcţie de propria sa îmbuteliere şi celorlalte fenomene de distrugere, decădere şi degenerare le dă calificativele de evoluţie, dezvoltare şi progres.

Amintitele rase primitive europene din Epoca de piatră precum cea de Cro-Magnon, care trăiau în peşterile pământului au fost foarte frumoase, însă impulsul ciclic descendent involutiv apăsa teribil peste aceste rase de origine atlantă. În cele din urmă, omul din paleolitic a

lăsat locul succesorului său, dispărând aproape complet din scenă.

Niciunul din satele într-adevăr sălbatice întâlnite de exploratori n-a arătat semnul vreunei evoluţii, dimpotrivă, în toate cazurile, fără excepţie, s-au observat scene inconfundabile de degenerare şi involuţie.

În oricare proces evolutiv există un proces involutiv. Legea Evoluţiei şi sora sa geamănă, Legea Involuţiei lucrează în formă coordonată şi armonioasă în toată creaţia.

Evident, este urgent să subliniem ideea transcendentă că legea antitezelor coexistă cu oricare proces crud natural. Acest concept de conţinut este absolut irecuzabil, imbatabil, irefutabil. Exemple concrete: zi şi noapte, lumină şi întuneric, construcţie şi distrugere, creştere şi descreştere, naştere şi moarte etc. etc.

Excluderea oricăreia din aceste două Legi citate mai sus (Evoluţie şi Involuţie) ar cauza statică, nemişcarea, paralizarea radicală a mecanismelor naturale.

Să negăm, apoi oricare din aceste două ordine înseamnă de fapt un barbarism…

Există Evoluţie în fiecare organism care gestează, se naşte şi se dezvoltă; există Involuţie în orice creatură care nu mai este în vigoare şi moare.

Există Evoluţie în orice unitate cosmică ce apare din haos; există Involuţie în fiecare planetă care şi-a consumat existenţa urmând să se transforme în lună, în cadavru…

Există Evoluţie în orice civilizaţie ascendentă; există Involuţie în oricare cultură de tip descendent…

Este evident că aceste două Legi citate constituie axa mecanică fundamentală a naturii.

Desigur, fără o asemenea axă de bază nu s-ar putea învârti roata mecanismelor naturale.

4

Totuşi, este trist să vezi că în ziua de azi, omul, îmbuteliat în Dogma teribilă a Evoluţiei vrea să vadă progresul în toate. Culmea

culmilor, până şi înspăimântătoarea degenerare socială este pentru omul actual Evoluţie, progres, înaintare etc. Într-adevăr, nu există orb mai mare decât acela care nu vrea să vadă…

Dacă aruncăm o privire asupra panoramei actuale a omenirii, putem vedea milioanele de fiinţe care populează faţa pământului. Aceste mulţimi sunt poate inocenţii din antica Arcadie? Sunt aceştia cei care adorau Soarele şi Spiritele Dimineţii în epoca în care pământul era frumos în toată splendoarea sa? Credeţi că aceştia care trăiesc acum ar putea intra în Eden? Unde sunt desăvârşirile tuturor acestor milioane de fiinţe? Nu le-am întâlnit, adevărat?

Este asta Evoluţie? Nu, în realitate s-a involuat. Nu ştiu în ce se încred fanaticii Dogmei Evoluţiei ca să asigure că totul progresează, da, am pierdut totul!

Simţurile au degenerat, totul a devenit monstruos, oribil; nu suntem în timpurile acelea în care râurile de apă pură aveau lapte şi miere, acestea nu sunt momentele în care Lira lui Orfeu răsună în toate spaţiile Universului, acestea nu sunt momentele în care închinăm cult Zeilor Sfinţi.

Vedem pe străzi perechi aparent foarte inocente, precum cele din grădinile Edenului. Ce ingenui, adevărat? Cu ce drăgălăşenie se ţin de mână! Dar hai să vedem fondul acesteia. Ce fornicări! Ce perversităţi! Aşa este lumea, aici, acolo şi dincolo.

Astfel că apoi, Dogma Evoluţiei se dovedeşte vulnerabilă; asigură că toţi evoluăm până devenim Zei; este minciună pentru că faptele demonstrează contrariul.

În ce au rămas sacrele mistere ale trecutului? Unde sunt Templele? Ce sunt Piramidele din Teotihuacán sau din Egipt? Da, sunt mormane de pietre frumoase, însorite, suportând apăsarea secolelor. Dar Hierofanţii lor ce au făcut? Acum merg pe acolo hoinărind abătuţi, îmbelşugaţi în glodul pământului.

În general pentru această epocă totul este întuneric profund, îngeri căzuţi, sanctuare profanate, iniţiaţi învinşi, durere, amărăciune… S-ar putea spune că aceasta este evoluţie?

TRANSMIGRAŢIA SUFLETELOR

„Pentru aceste vremuri tenebroase ale Kali-Yugăi, viaţa cerească între moarte şi noua naştere se face de fiecare dată mai imposibilă… Cauza acestei anomalii constă în robusteţea Egoului animalic. Esenţa fiecărei persoane este prea prinsă de Eul pluralizat.

Egourile, în mod normal, se scufundă în regnul mineral, în lumile infernale ori se întorc în formă imediată sau mediată într-un nou organism.

Egoul continuă în sămânţa descendenţilor noştri; ne întoarcem neîncetat ca să repetăm mereu aceleaşi drame, aceleaşi tragedii.

Trebuie să stăruim asupra faptului că nu toate agregatele psihice reuşesc asemenea întoarcere umană; realmente, multe Euri-diavoli se pierd cu adevărat, se scufundă în regnul mineral, continuă reîncorporându-se în organisme animale sau le convine să stăruie să rămână în anumite locuri".

Samael Aun Weor: *„Misterul înfloririi de Aur".*

Aceste procese evolutive şi involutive ale tuturor lucrurilor, chiar dacă pot să ne surprindă le trăieşte de asemenea ceea ce se numeşte Conştiinţă, Esenţă ori simplu Suflet: valuri de Esenţă îşi încep evoluţia în regnul mineral, continuă cu stadiul vegetal, apoi în scara celui animal şi, în cele din urmă ajung la nivelul de tip umanoid intelectiv. Valuri de viaţă coboară apoi involuând în acord cu legea căderii, retrăind procese animale, vegetale şi minerale spre centrul de gravitate terestră.

În orice caz, iubite cititor, pentru a înţelege aceste procese, este necesar să înţelegem că aceasta este ceea ce diferiţi autori au denumit cu numele de „Elementali".

Este necesar să ştim că Elementalii sunt Conştiinţele elementelor, fiindcă ştim bine că elementele focului, aerului, apei,

pământului nu sunt ceva pur şi simplu cum presupun ignoranţii instruiţi ci, să spunem mai bine, vehicule de Conştiinţă naive simple şi ingenue în sensul mai transcendental al cuvântului. Aşa că, Elementalii sunt principiile conştiente ale elementelor în sensul transcendental sau esenţial al cuvântului şi aceasta este tot.

Elementalii naturii sunt de diferite categorii. Autoritate în această materie are Franz Hartman; destul de interesantă se dovedeşte cartea sa „Elementalii"; de asemenea are Paracelsus, marele medic, Théophrastus Bombastus von Hohenheim (Aureola Paracelso).

6

Există, evident, elementali de tip evolutiv şi de asemenea de tip involutiv! Mulţi gândesc de exemplu că, maimuţoii, urangutanii, gorilele sunt de tip evolutiv şi unii presupun că omul se trage din maimuţă însă asemenea concept cade zgomotos când observăm deprinderile acestor specii de animale…

Să fie pusă o maimuţă într-un laborator şi să se observe ce se întâmplă. Diferitele familii de maimuţe sunt involutive, se trag din umanoidul intelectual! Nu umanoidul se trage din maimuţă, adevărul este invers: maimuţele sunt umanoizi involuaţi, degeneraţi.

Să observăm familia porcilor; în vremea lui Moise, evreii care ajungeau să mănânce această carne erau decapitaţi. Desigur că acest tip de elementali se află în clară Involuţie. Alta este starea corbilor; aceştia, chiar dacă de hrănesc cu mortăciuni, pentru faptul că se dezvoltă în raza lui Saturn posedă anumite puteri minunate ce indică evoluţie…

Evident, toate acestea ce se spun în plin secol XX, par desigur destul de ciudate. Oamenii au devenit acum atât de complicaţi… Mintea s-a abătut atâta de la naivităţile adevărate ale naturii încât este greu ca ea să poată accepta bucuroasă aceste lucruri. Acest tip de cunoaştere îl acceptă oamenii simpli, naivi, cei care nu au atâtea complicaţii cu intelectul.

În orice caz, vreau să vă spun că elementalii minerali, în ascensiunea lor evolutivă, sunt foarte interesanţi. Este extraordinar să

vezi Gnomii sau Pigmeii între roci, par mici şi piticuţi cu marile lor cărţi şi cu lungile lor bărbi albe.

Elementalii mai avansaţi din regnul mineral, când sunt pregătiţi, este evident că fac saltul în regnul vegetal. Fiecare organism vegetal este corpul fizic al unui elemental vegetal. Oricare arbore, iarbă oricât de nesemnificativă ar fi, posedă elementalul său particular. Nu vreau să spun cu asta că Elementalii plantelor, arborilor şi florilor etc. sunt supuşi tot timpul în corpul lor imobil, aceasta ar fi absurd şi pe lângă asta, nedrept. Elementalii vegetali au deplină libertate să intre şi să iasă din corpul lor după voinţă; cineva se sperie când îi întâlneşte în cea de-a patra verticală.

În mod normal, creaturile Elementale din regnul vegetal sunt clasificate pe familii. Una este familia portocalilor, alta a mentei, alta a pinilor etc. etc. etc.

Aceşti Elementali ai plantelor au conştiinţă, sunt inteligenţi şi există mari esoterişti care ştiu să-i manipuleze sau să-i mânuiască după voinţă. Sunt foarte frumoşi, oricine îi cunoaşte, poate prin ei să acţioneze asupra elementelor naturii.

7

Elementalii avansaţi din regnul vegetal intră mai târziu în diferitele departamente ale regnului animal. Aceste creaturi distribuite în numeroase familii sau specii au de asemenea călăuzele lor şi templele lor în Paradisul Terestru, adică, în cea de-a Patra Coordonată, numită de ocultişti Lumea Eterică.

Evoluţia în regnul animal începe prin organisme simple, însă pe măsură ce evoluează, viaţa se complică de asemenea; şi vine momentul când Elementalul animal poate primi corpuri organice foarte complexe.

Creaturile elementale mai avansate din regnul animal intră totdeauna în regnul oamenilor intelectuali; fără îndoială că aceşti bipezi tricerebraţi sau tricentraţi sunt mult mai periculoşi.

S-a vorbit mult despre Doctrina Transmigraţiei Sufletelor, expusă de Domnul Krishna pe pământul sacru al Vedelor cu o mie de

ani înainte de Cristos. Fiecărui Suflet i se acordă 108 existenţe pentru auto-realizarea sa intimă. Aceia care nu ajung la auto-realizarea lor în numărul de existenţe acordat, este evident că coboară în regnul mineral scufundat, involuează inevitabil în măruntaiele Pământului. Dar să analizăm puţin mai detaliat ceea ce afirmăm…

Dante Alighieri ne vorbeşte în a sa „Divina Comedie" de cele nouă cercuri danteşti şi el vede aceste nouă cercuri în interiorul Pământului. Antecesorii noştri din Anahuac, în marea Tenochtilan, vorbesc clar despre Mixtlan, regiunea infernală pe care ei de asemenea o situează chiar în interiorul globului nostru terestru. Spre deosebire de alte secte sau religii, pentru antecesorii noştri din Anahuac, după cum am văzut în codicele lor, trecerea prin Mixtlan este obligatorie şi îl consideră ca pe o lume de încercare unde Sufletele sunt încercate şi dacă reuşesc să treacă prin cele nouă cercuri, fără îndoială pătrund în Eden sau în Paradisul Terestru.

Pentru sufiştii mahomedani, infernul nu este niciun loc de pedeapsă, ci de instruire pentru Conştiinţă şi de purificare. Pentru Creştinism, în toate colţurile lumii, infernul este un loc de pedeapsă şi de dureri eterne. Totuşi, cercul secret al Creştinismului, partea ocultă a religiei creştine este deosebită. În partea ocultă a oricărei mişcări creştine, în partea intimă sau secretă se întâlneşte Gnoza. Gnosticismul universal vede infernul nu ca pe un loc de pedepse eterne şi fără sfârşit, ci ca pe un loc de ispăşire, de purificare şi de iluminare, la rândul său pentru Conştiinţă.

Desigur, trebuie să fie durere în Lumile Infernale, deoarece viaţa este grozav de densă în interiorul pământului şi mai ales în cel de-al Nouălea Cerc, unde este acest nucleu, am spune, concret dintr-o materie deosebit

de dură. Aici se suferă nespus, în orice caz cine intră în involuţia scufundată a regnului mineral, mai devreme sau mai târziu trebuie să treacă prin ceea ce se cheamă în Evanghelia creştină „cea de-a doua moarte".

Nu ne-am gândit niciodată în gnosticismul Universal să studiem această problemă a Infernului dantesc în care pedeapsa nu are limită. Considerăm că Dumnezeu, fiind etern drept, nu poate pretinde nimănui mai mult decât datorează, apoi orice culpă, oricât de gravă ar fi are un preţ; plătit preţul ei, ar părea absurd să continue plata.

Chiar aici, în justiţia noastră pământească, care nu este decât o justiţie perfect subiectivă, vedem că dacă un deţinut intră în închisoare pentru cutare sau cutare delict, o dată ce şi-a plătit pedeapsa, este eliberat. Nici autorităţile pământeşti n-ar accepta ca un deţinut să rămână în închisoare după ce şi-a plătit delictul.

Au fost cazuri de deţinuţi care s-au obişnuit atât cu închisoarea, încât venind ziua eliberării n-au vrut să iasă şi a trebuit să fie scoşi cu forţa. Aşa că orice greşeală, oricât de gravă este, are un preţ.

Dacă judecătorii pământeşti ştiu asta, cu atât mai mult o ştie Justiţia divină. Oricât de grav ar fi fost delictul ori delictele pe care le-a comis cineva, ele au preţul lor, preţul plătit este biletul de eliberare.

Dacă nu ar fi aşa, atunci Dumnezeu ar fi un mare tiran şi noi ştim bine că de lângă Justiţia Divină niciodată nu lipseşte Mila. În niciun fel nu l-am putea considera pe Dumnezeu ca pe un tiran, să procedăm astfel ar fi blasfemie, iar nouă, clar, nu ne place blasfemia.

Aşa că, Moartea a doua este limita pedepsei în infernul dantesc. Că acestui Infern i se spune Tartarus în Grecia ori că i se spune Avernus în Roma sau Aviţchi în India sau Mixtlan în Antica Tenochtitlán, are puţină importanţă…

Fiecare ţară, fiecare religie, fiecare eră sau fiecare cultură a ştiut de existenţa Infernului şi l-a denumit totdeauna cu un nume! Pentru vechii locuitori din marea Hesperia, cum vedem când citim divina „Eneida" a lui Virgiliu, poetul din Mantua, Infernul este locuinţa lui Pluton; este în acea regiune cu peşteri unde Enea troianul a întâlnit-o pe Didona, acea regină care s-a sinucis din pasiune, după ce a jurat fidelitate cenuşii lui Sichaeus.

Înţelegând toate acestea putem continuă: este evident că Divina Mamă Kundalini, Şarpele Ignic al puterilor noastre magice intenţionează să obţină auto-realizarea noastră intimă pe parcursul

celor 108 existenţe care ne sunt acordate fiecăruia dintre noi; evident într-un asemenea ciclu

de vieţi succesive avem nenumărate ocazii de auto-realizare; indicat este să profităm de ele. Din nenorocire recidivăm în eroare neîncetat şi rezultatul la sfârşit, de obicei este eşecul.

Este vădit şi evident că nu toate fiinţele umane vor să calce pe cărarea care există pentru a-i conduce la eliberarea finală.

Diferiţii mesageri care vin de sus, profeţi, avatari, mari apostoli au vrut totdeauna să ne semnaleze cu precizie exactă cărarea pietruită care conduce la autentica şi legitima fericire.

Din nefericire, oamenii nu vor să ştie nimic despre ştiinţa divină, i-au încarcerat pe Maeştri, i-au asasinat pe avatari, s-au scăldat în sângele celor drepţi, urăsc de moarte tot ceea ce are savoare de Divinitate.

Totuşi, precum Pilat, toţi se spală pe mâini, se cred sfinţi, presupun că merg pe drumul perfecţiunii.

Nu putem nega faptul decisiv şi definitiv că există milioane de înşelaţi sinceri, care foarte onorabil se cred virtuoşi şi cred despre ei înşişi ce-i mai bine.

În Tartarus trăiesc călugări de toate felurile, mistici înşelaţi, sublimi fachiri, sacerdoţi din multe culte, penitenţi de toate felurile care ar accepta tot, mai puţin cutremurătorul adevăr că sunt pierduţi şi că merg pe drumul răutăţii.

Cu dreptate a spus Marele Kabir Iisus: „Dintr-o mie care mă caută, unul mă găseşte, dintr-o mie care mă găsesc, unul mă urmează, dintr-o mie care mă urmează, unul este al meu”.

„Bhagavad Gītā” spune textual ceea ce urmează: „Între mii de oameni, poate unul vrea să ajungă la perfecţiune; între cei care vor, poate unul atinge perfecţiunea şi între perfecţi, poate unul mă cunoaşte perfect”.

Aşadar, răbdătorule cititor, dacă Sufletul uman epuizează cele 108 existenţe, care desigur au concordanţă strictă matematică cu

numărul de mărgele care formează colierul lui Buddha şi în acord cu Legile Timpului, Spaţiului şi Mişcării, asemenea Suflet involuează inevitabil în regnul mineral scufundat până la Centrul de Stabilitate Planetară, ca să urce evolutiv puţin mai târziu.

Totuşi, oricare nouă reascensiune din Centrul de gravitate terestru necesită anterior dezintegrarea Sinelui, Egoului, Eului psihologic. Aceasta, cum am spus, este „cea de-a Doua Moarte".

Esenţa este îmbuteliată în ego, dizolvarea acestuia din urmă este indispensabilă pentru ca ea să se elibereze. În Centrul de Stabilitate Planetară se reface Puritatea Iniţială originară a oricărei esenţe.

10

Urcă aceia care au dizolvat Egoul. Coboară cei care nu l-au dizolvat. Cei victorioşi se convertesc în Buddha, în Maeştri. Cei care nu izbutesc, după cea de-a Doua Moarte se transformă în Elementali ai Naturii.

Este grav că Egoul nu are limite şi ar continua etern desfăşurându-se şi dezvoltându-se; niciodată răul din lume nu ar avea limite, s-ar extinde victorios prin spaţiile infinite şi ar domina tot cosmosul.

În acest caz s-ar face nedreptate. Din fericire, Marele Arhitect al Universului a pus o barieră răului.

Cei care vor să se auto-realizeze intim propunându-şi să evite coborârea în lumile infernale, trebuie să meargă pe calea REVOLUŢIEI CONŞTIINŢEI; aceasta înseamnă să se separe şi să se îndepărteze complet de Legea Evoluţiei şi Involuţiei.

Să cobori în Lumea îngropată este radical diferit de ascensiunea evolutivă pe suprafaţa Pământului. Recapitularea animalică în abis este de tip degenerativ, descendent, dureros. Recapitularea vegetaloidă în măruntaiele Pământului este înspăimântătoare, cei care trec prin asemenea proces par mai degrabă umbre care se strecoară pe ici, pe colo şi pe dincolo în suferinţe de nespus. Recapitularea involutivă descendentă minerală în măruntaiele lumii în care trăim

este mai amară chiar decât moartea, creaturile se fosilizează, se mineralizează şi se dezintegrează lent în zbuciumări imposibil de descris în cuvinte.

Este evident că distrugerea Sinelui, anihilarea Egoului, dizolvarea Sinelui în regiunile scufundate din Avernus este absolut indispensabilă pentru distrugerea răului din fiecare din noi. Desigur, numai prin moartea Egoului este posibilă eliberarea Esenţei, atunci aceasta reapare şi urcă la suprafaţa planetară, la lumina soarelui, ca să reînceapă un proces evolutiv în aceste două Legi Mecanice ale naturii.

Urcarea din nou se face totdeauna prin stările de mineral, vegetal şi animal până la recucerirea stării de umanoid care odinioară s-a pierdut. Este clar că prin intrarea din nou în această stare, din nou ni se asigură, încă o dată 108 existenţe, care, de asemenea sunt în relaţie cu cele 108 rotiri pe care Brahmanul indian le face în jurul Vacii Sacre şi dacă nu profităm de ele cum se cuvine, ne vor conduce pe drumul descendent, al coborârii spre Avernus.

Conştiinţa suferă atât procesele evolutive cât şi cele involutive. Milioane de umanoizi au conştiinţa adormită, însă la intrarea în Abis, după cele 108 existenţe, se trezesc în rău şi pentru rău. Important în acest caz este că în toate felurile se trezesc deşi este pentru a-şi justifica propriile erori în lumile infernale.

11

Aceia care cred că ajung la auto-realizare cu timpul, prin Evoluţie şi dobândind multe experienţe, greşesc; cei care gândesc aşa duc eroarea din secol în secol, din existenţă în existenţă, iar realitatea este că la sfârşit se pierd în Abis.

Coborârea în măruntaiele regnului mineral cu scopul de a elibera Esenţa din elementele indezirabile care într-o formă sau alta aderă la psihic se repetă o dată şi încă o dată până la de 3.000 de ori. Încheiate cele 3.000 de perioade ale Marii Roţi, orice fel de auto-realizare intimă devine imposibilă.

Totuşi, există în această Lege a Transmigraţiei Sufletelor ceva ce nu am spus; am amintit Legea Eternei întoarceri, am menţionat

cealaltă Lege cunoscută ca Recurenţa; trebuie să mai clarificăm că aceste două amintite legi se dezvoltă şi se desfăşoară pe linia spirală a vieţii.

Aceasta înseamnă că fiecare ciclu de manifestare se petrece în spire sau în curbe de fiecare dată mai înalte în marea linie spirală a Universului.

Cum aceasta de asemenea este un pic abstract, mă văd obligat să clarific mai bine, pentru ca voi toţi să puteţi înţelege în profunzime învăţătura.

Când Esenţa scapă după cea de-a Doua Moarte, când apare din nou, când urcă iar la lumina Soarelui, evident transformată în gnom, trebuie să reînceapă un nou proces evolutiv, însă într-o octavă superioară. Aceasta înseamnă că asemenea creatură, Elemental mineral se va afla, fără îndoială, în regnul mineral cu o stare de conştiinţă superioară celei pe care a avut-o când a început evoluţia similară în ciclul anterior de manifestare.

Continuând cu aceste explicaţii, nu trebuie să uităm că orice ciclu de manifestare include evoluţii în regnurile mineral, vegetal, animal şi uman (în acesta din urmă ni se acordă totdeauna 108 existenţe). Dacă examinăm un melc, vom vedea curbă după curbă, ceva asemănător cu o scară de tip spiraloid; este evident că fiecare din aceste cicluri de manifestare se dezvoltă în curbe de fiecare dată mai înalte.

Acum voi explica pentru care motiv există atâta varietate de Elementali minerali, vegetali, animali şi diferite grade de inteligenţă la umanoizi.

Desigur este foarte mare diferenţa între Elementalii minerali care pentru prima dată încep astfel şi cei care deja au repetat acelaşi proces de mai multe ori.

Acelaşi lucru îl putem spune despre Elementalii vegetali şi animali ori despre umanoizi.

Cum ciclurile de manifestare sunt totdeauna 3.000, ultimul dintre acestea se întâlneşte într-adevăr într-o octavă foarte înaltă.

Acele Esenţe care în cele 3.000 de rotiri ale Roţii nu dobândesc Măiestria, se absorb în Scânteia lor Virginală, ca să se cufunde definitiv în sânul Spiritului Universal de viaţă.

Este vizibil, clar şi evident că în timpul ciclurilor de manifestare cosmică avem de trecut prin toate experienţele practice ale vieţii.

Fără îndoială că oricare Esenţă care a trecut prin cele 3.000 de cicluri de manifestare a experimentat de asemenea de 3.000 de ori ororile Abisului şi, în consecinţă, a îmbunătăţit şi a dobândit autoconştiinţa.

Aşadar, asemenea Esenţe au de fapt dreptul deplin la fericirea divină. Din nefericire, nu se pot bucura de Măiestrie; n-au dobândit-o şi de aceea nu o au.

Evident, nu Scânteile Virgine sau Monadele Divine sunt cele care suferă, ci Esenţa, emanaţia amintitelor Scântei, ceea ce avem de Suflet fiecare din noi.

Durerile trecute pentru fiecare Esenţă, desigur, vor fi bine recompensate, pentru că în schimbul atâtor suferinţe se dobândeşte autoconştiinţa şi fericirea nelimitată.

Măiestria este ceva diferit; nimeni n-ar putea atinge Adeptatul fără cei trei Factori ai Revoluţiei Conştiinţei, exprimaţi clar de Domnul nostru Cristos: „cel care vrea să mă urmeze să se nege pe sine însuşi, să-şi ia crucea şi să vină după mine”.

Să te negi pe tine însuţi înseamnă dizolvarea eului; să luăm crucea pe umerii noştri reprezintă naşterea alchimică, munca cu Maithuna (aspect despre care vom vorbi în temele ulterioare). Să-l urmăm pe Cristos echivalează cu a ne sacrifica pentru omenire, cu a ne da viaţa pentru ca ceilalţi să trăiască.

Dacă în 3.000 de cicluri de câte 108 vieţi fiecare, nu se trăiesc aceşti trei factori ai REVOLUŢIEI CONŞTIINŢEI, orice poartă se închide şi însăşi Esenţa, convertită într-un Elemental inocent, se cufundă în sânul Marii Realităţi, adică în marele Alaya al Universului, în Spiritul Universal de Viaţă sau Parabrahatman, cum îl numesc indienii.

Cine eşuează definitiv, cine nu ştie să profite de nenumăratele ocazii pe care aceste 3.000 de perioade ni le oferă, rămâne pentru

totdeauna exclus din Măiestrie. În acest din urmă caz, acea Scânteie Nemuritoare pe care toţi o purtăm în interior, Monada sublimă, îşi culege Esenţa, adică principiile sale animice, o absoarbe în ea însăşi şi se cufundă apoi în Spiritul Universal de Viaţă pentru totdeauna.

Este clar că Monadele care n-au izbutit, nu dobândesc Măiestria; po

sedă Fericirea Divină, însă nu au legitimă autoconştiinţă; sunt abia Scântei ale Marelui Rug, nu se vor putea transforma în Flăcări… Aceste Scântei Virginale se uită la Maeştri, la Zei cum furnicile se uită la umanoizi.

Aceste Monade care n-au dobândit sau n-au voit Măiestria, vor rămâne definitiv excluse din orice scară ierarhică. Precizez: nu toate Scânteile nemuritoare, nu toate Monadele sublime vor Măiestria.

Când o Monadă, când o Scânteie Divină doreşte cu adevărat să atingă sublimul stadiu de „Monadă-Maestru", desigur că atunci lucrează cu Esenţa sa, cu Sufletul său, trezind în acest Suflet infinite dorinţe fierbinţi de spiritualitate transcendentă.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Î: – *Iubite Maestre, prin tot ceea ce Dvs. aţi expus se pare, dacă nu mă înşel, că este chiar ceea ce a vrut să spună Domnul Krishna când a vorbit despre transmigraţia sufletelor şi, la fel, Maestrul Pitagora, când s-a referit la metempsihoză. Aşa este*?

R: – Ascult ce spune domnul care a pus întrebarea şi este clar că mă grăbesc să-i răspund: prieteni, domnilor, desigur ceea ce afirm în această seară este documentat din India şi Grecia. Prima cu minunata doctrină expusă de acel vechi Avatar indian numit Krishna şi a doua cu doctrina lui Pitagora.

Evident, metempsihoza acelui mare filosof grec şi doctrina transmigraţiei Sufletelor predată de Avatarul indian sunt identice în

formă şi în fond, din nenorocire oamenii tergiversează predarea şi în cele din urmă o resping în mod arbitrar.

Î: – *Ilustre Maestru, ceea ce nu înţeleg este motivul pentru care distinse figuri recunoscute ca Maeştri, ca Doamna H.P. Blavatsky şi Charles Lead-beater, precum şi Annie Besant, fondatori ai Societăţii Teosofice şi persoane cu facultăţi de clarviziune, claraudiţie şi alte puteri, niciodată n-au fost atenţi la faptele pe care atât Marele Kabir Iisus cât şi Krishna, Pitagora şi Dvs., Maestre Samael, le-aţi predat; ba, din contră, au preconizat câte un tratat de mare recunoaştere în lumea şcolilor pseudoesoteriste că omul merge inexorabil pe calea ascendentă a Evoluţiei până ce, într-o zi, cu trecerea timpului ajunge la perfecţiune şi să fie unul cu Tatăl. Ne puteţi explica această nepotrivir*e?

R: – Ascult un domn care pune o întrebare foarte importantă şi indiscutabil că mă grăbesc să-i răspund cât mai bine.

Desigur, Legile Evoluţiei şi Involuţiei lucrează în mod armonios şi coordonat în întreaga natură.

Fără îndoială că oricărei urcări îi urmează o coborâre, oricărei ascensiuni o decădere; apoi ar fi absurd să presupunem că Legea Evoluţiei ar fi ceva diferit.

Dacă urcăm pe un munte, desigur ajungem la vârf, apoi trebuie să coborâm. Aşa este Legea Evoluţiei şi Involuţiei, iubiţii mei fraţi.

Aceste două mari legi constituie axa mecanică a întregii naturi; dacă oricare din aceste două legi ar înceta să funcţioneze măcar un moment, ar paraliza, de fapt, toate mecanismele naturale. Există evoluţie în bobul care germinează, creşte şi se dezvoltă, există involuţie în planta care se veştejeşte şi moare.

Există evoluţie în creatura care se dezvoltă în pântecele matern, în copilul care se naşte, în adolescent, în tânăr, există involuţie în acela care îmbătrâneşte şi moare.

Procesele evolutive şi involutive sunt complet ordonate în această mare Creaţie.

Din nefericire, cei care sunt îmbuteliaţi în Dogma Evoluţiei nu mai sunt capabili să înţeleagă infinitele procese distructive şi decadente din tot ce este, din tot ceea ce a fost şi din tot ce va fi.

Nici Evoluţia, nici Involuţia nu ne vor putea duce niciodată la autorealizarea intimă a Fiinţei.

Dacă noi vrem cu adevărat să ne eliberăm, dacă în mod serios aspirăm la fericirea autentică, trebuie, de urgenţă şi fără amânare, să ne punem pe calea Revoluţiei Conştiinţei.

Putem sublinia ideea transcendentală şi transcendentă, că nu se poate ajunge la Marea Realitate în vreme ce ne rotim neîncetat cu roata SAMSAREI.

La ce foloseşte, domnilor şi doamnelor, să ne întoarcem neîncetat în această vale a plângerii, să evoluăm şi să involuăm constant şi să coborâm o dată şi încă o dată în Lumile Infernale?

Datoria noastră este să trezim Conştiinţa ca să vedem drumul care are să ne conducă cu precizie absolută la eliberarea finală.

Desigur, multe inteligenţe ilustre ale ştiinţei oculte au transmis omenirii, la sfârşitul secolului trecut şi începutul acestui secol, un învăţământ elementar, naiv.

15

Este clar că asemenea persoane şi-au propus doar să predea public primele litere ale doctrinei secrete. Atunci nu se opreau prea mult în analiza legilor evolutive şi involutive.

Deja Rudolf Steiner, în 1912, afirma că ei, iniţiaţii din acea vreme au predat un învăţământ incipient, elementar, dar că mai târziu se va da omenirii o doctrină esoterică superioară de ordin transcendental.

Acum noi oferim acest tip de doctrină esoterică superioară.

Este apoi indispensabil să nu condamnăm sau să nu criticăm pe aceia care în trecut au lucrat într-un fel pentru omenire. Ei au făcut ceea ce au putut, acum noi trebuie să elucidăm şi să clarificăm.

Î: – *Maestre, Dvs. spuneaţi că unele Monade au interes în a se*

autorealiza şi altele nu, deşi toate emană din Absolut; eu credeam că toate au datoria să-şi caute auto-realizarea. Îmi puteţi explica mai pe larg despre asta?

R: – Ascult vorbele unui tânăr şi cu cea mai mare plăcere vreau să-i răspund; înainte de toate, prieteni, vreau să înţelegeţi că Divinul, Dumnezeu, Spiritul Universal de Viaţă nu este dictatorial.

Dacă aceasta este realitatea, dacă acesta este adevărul, dacă acesta nu aparţine timpului, ar fi de tip dictatorial, ce soartă am putea aştepta?

Prieteni, Dumnezeu respectă aşa chiar propria sa libertate; vreau să vă spun cu asta că în sânul divinului nu există dictaturi. Orice scânteie virginală, orice Monadă are deplină libertate ca să accepte sau să refuze măiestria. Înţelegeţi?

Î: – *Cu ceea ce tocmai ne-aţi explicat, Maestre, am putea spune că Monada este responsabilă pentru că Esenţa merge în Infern*?

R: – Văd în public o doamnă care cu toată sinceritatea mi-a pus o întrebare şi este evident că mă bucur să-i răspund: domnilor şi doamnelor, când o Monadă Divină vrea Măiestria este evident că o obţine lucrând neîncetat Esenţa din interior, din partea cea mai profundă.

Este clar şi evident că dacă Monada nu este interesată de Măiestrie, niciodată nu va trezi în Esenţa încorporată nicio aspiraţie intimă. Desigur, în acest caz, Esenţa lipsită de orice dorinţă fierbinte, cufundată în Ego, îmbuteliată în Sine, va pătrunde în Lumile Infernale. Apoi răspund, subliniind: da, Monada este culpabilă pentru eşuarea oricărei Esenţe.

16

Dacă Monada ar lucra realmente cu Esenţa în mod profund, fără îndoială că aceasta din urmă n-ar coborî, neizbutind, în Tartarus.

Î: – *Maestre, mă îngrozesc gândind că Esenţa mea a trecut prin suferinţă timp de 108 vieţi înmulţite cu 3.000, adică 324.000 de existenţe umane pentru ca la finalul socotelilor să ajungă să trăiască în Absolut ca o Monadă ce n-a izbutit sau este fără auto-realizare. În aceste împrejurări, merită a fi făcute toate eforturile şi sacrificiile posibile pentru a se autorealiza cu multele suferinţe pe care aceasta le implică, dat fiind că nu sunt absolut nimic în comparaţie cu cele pe care natura mi le va impune dacă aleg drumul neizbutirii, Dvs. nu credeţi aşa*?

R: – Distinse domn, bun prieten, permiteţi-mi să evidenţiez faptul că fiecare Scânteie Divină, că fiecare Monadă poate să aleagă drumul.

Fără îndoială că în spaţiul infinit există trilioane de Monade absolut inocente, dincolo de bine şi rău.

Multe dintre ele intenţionează să dobândească Măiestria; din nefericire nu izbutesc. Milioane dintre ele n-au vrut niciodată Măiestria; acum, cufundate în sânul Spiritului Universal de Viaţă, se bucură de autentica fericire divină pentru că sunt scântei ale Divinităţii; din nenorocire nu posedă Măiestria.

Este clar că domnul are nelinişti uriaşe; asta se datorează faptului că Monada sa interioară îl animă şi lucrează neîncetat; datoria sa este să meargă cu fermitate pe Cărarea muchiei de cuţit până ajunge la auto-realizarea intimă a Fiinţei.

Î: – *Maestre, acestui fapt se datorează că multe persoane cărora dacă li se vorbeşte despre învăţăturile gnostice, cu toate că receptează perfect ceea ce le explicăm, nu se decid să meargă pe drumul Revoluţiei Conştiinţei? Vreţi să spuneţi că Monada lor nu lucrează pentru ca să poată continua pe drumul auto-realizării*?

R: – Tânărului care pune întrebarea vreau să-i răspund: trebuie să reflectăm profund ca să abordăm această problemă din diferite unghiuri: se întâmplă că multor Monade le place să meargă lent cu riscul ca Esenţele lor să eşueze în fiecare ciclu de existenţe umane; altele preferă să lucreze cu Esenţele lor în mod intermitent, din când în

când şi în fine, sunt Monade care nu lucrează cu Esenţa lor niciodată.

17

Acesta este motivul pentru care nu toate persoanele care ascultă învăţătura o acceptă cu adevărat. Totuşi, este bine să ştim că cineva care de exemplu în această existenţă n-a acceptat Evanghelia Noii Ere a Vărsătorului, poate s-o accepte în vieţile următoare, totdeauna şi când nu a adunat încă cele 108.

Î: – *Maestre, aceste Monade care niciodată nu sunt interesate să lucreze cu Esenţa lor aparţin planetei Terra sau există de asemenea alte planete*?

R: – Tinere, prietene, aminteşte-ţi legea analogiilor filosofice, legea corespondenţelor şi a numerologiei: „aşa cum este sus, este jos". Terra nu este singura planetă locuită din spaţiul înstelat; pluralitatea lumilor locuite este o cutremurătoare realitate; aceasta ne invită să înţelegem că Monadele de pe alte planete de asemenea se bucură de libertate deplină ca să accepte ori să respingă Măiestria.

Personalitate, Esenţă, este ceva diferit. Cu asta vreau să spun în mod subliniat următoarele: nu toate personalităţile umane existente în alte lumi locuite din spaţiul infinit au căzut atât de jos precum noi, locuitorii Pământului.

Prieteni, pe diferitele sfere din infinit există omeniri planetare minunate care merg în acord cu marile legi cosmice, însă, repet, nu toate Monadele vor Măiestria.

Infernuri există în toate lumile, în toate galaxiile, dar nu toate Infernurile planetare sunt locuite.

Soarele, de exemplu, este un astru minunat care cu lumina sa luminează toate planetele din Sistemul Solar Ors. Este interesant să ştim că Lumile Infernale din Astrul Rege sunt complet curate; desigur în acest strălucitor soare nu se pot întâlni eşecuri cosmice; niciunul din locuitorii săi nu merg în involuţia scufundată; creaturile care trăiesc în Astrul Rege sunt complet divine, Spirite Solare.

E bine să nu uităm că orice unitate cosmică ce apare la viaţă posedă inevitabil un regn mineral scufundat în infradimensiunile naturale.

Trebuie totuşi, să aprofundăm un pic mai mult această problemă şi să înţelegem pe deplin că coborârea oricărei Esenţe în locuinţa îngrozitoare a lui Pluton nu înseamnă totdeauna eşec definitiv.

Desigur că eşecul final este numai pentru Esenţele, pentru Monadele care n-au dobândit auto-realizarea intimă în 3.000 cicluri sau perioade de existenţă, mai bine zis 3.000 de învârtiri ale roţii SAMSAREI şi ajungând la ultima dintre ele, cum am spus de atâtea ori, porţile se închid.

18

Î: – *Venerabile Maestre, la începutul acestei importante dizertaţii ne-aţi spus că la coborârea Esenţei în Lumile Infernale se recapitulează stadiile animale, vegetale, minerale. Aveţi amabilitatea să-mi explicaţi cuvântul „a recapitula”*?

R: – Cu cea mai mare plăcere voi da răspuns domnului: vreau ca Dvs., prietenii mei, să înţelegeţi bine ce este recapitularea animaloidă, vegetaloidă şi mineraloidă din abis.

Coborârea involuând în măruntaiele lumii subterane este radical diferită de ascensiunea evolutivă pe suprafaţa Pământului.

Recapitularea animaloidă în Abis este de tip degenerativ, involutiv, descendent, dureros.

Recapitularea vegetaloidă în măruntaiele Pământului este înspăimântătoare; cei care trec prin asemenea procese par mai degrabă umbre care alunecă pe ici şi colo în suferinţe de nepovestit. Recapitularea involutivă descendentă mineraloidă în măruntaiele lumii în care trăim este mai amară decât însăşi moartea; creaturile se fosilizează, se mineralizează şi se dezintegrează lent în chinuri imposibil de explicat cu cuvinte.

După cea de-a Doua Moarte, Esenţa scapă, revine la lumina

Soarelui ca să recapituleze procese similare în formă evolutivă, ascendentă, inocentă şi fericită.

Există aici, prieteni, diferenţa între recapitulările involutive şi evolutive.

În orice caz, toate aceste infinite procese involutive şi evolutive sunt de tip exclusiv lunar şi se desfăşoară clar în interiorul melcului universal.

Î: – *Maestre, Dvs. ne-aţi explicat că cu fiecare ciclu de existenţe, Elementalii, în procesul evolutiv trezesc Conştiinţa pentru că se trece în octave mai elevate. Această trezire a Conştiinţei este poate rezultatul suferinţelor prin involuţie ori este rezultatul procesului ascendent*?

R: – Distinse prieten, este bine ca Dvs. să înţelegeţi că Conştiinţa suferă atât în procesele evolutive cât şi-n cele involutive şi prin urmare, datorită atâtor eforturi şi sacrificii se trezeşte progresiv.

Milioane de umanoizi au Conştiinţa profund adormită, mai ales la intrarea în Abis, după cele 108 existenţe ale oricărui ciclu de manifestare, se trezesc inevitabil în rău şi pentru rău.

Interesant în acest caz este că oricum se trezesc, chiar dacă numai ca să-şi justifice erorile în lumile Infernale.

19

Orice iluminat clarvăzător poate evidenţia prin el însuşi faptul că Elementalii inocenţi sunt treziţi în sensul pozitiv evolutiv.

Vedem două tipuri de Conştiinţă trează; primul cel al creaturilor inocente din natură; al doilea cel al umanoizilor care involuează în Abis.

Există o a treia categorie de oameni treziţi: mă refer la Maeştri, la Zei, însă nu ei sunt cei de care ne ocupăm chiar în acest moment.

Desigur, în Roata SAMSAREI, învârtindu-se cu ea, există Conştiinţe inocente trezite şi de asemenea, creaturi care involuează în Abis, trezite în rău şi pentru rău.

AMINTIRI ANCESTRALE

„Pitagora îl dojeni într-o împrejurare pe un discipol care voia să dea cu piciorul într-un câine care lătra, zicându-i: «Nu lovi acest câine, pentru că în lătratul lui tânguitor am recunoscut un prieten care a murit acum câtva timp».

Aceasta este înţeleapta Lege a «Metempsihozei», urâtă atâta de fanaticii Dogmei Evoluţiei".

Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciun '67 – 68".*

Având ca scenariu amfiteatrul cosmic, vreau să povestesc în aceste pagini nişte amintiri…

Cu mult timp înainte să apară din Haos această înlănţuire lunară despre care au vorbit atâţia însemnaţi scriitori teosofi, a existat un univers din care au rămas acum numai urmele în registrele intime ale naturii…

Era într-o lume dintre acestea unde s-a întâmplat ceea ce voi povesti în continuare, cu scopul evident de a lămuri doctrina Transmigraţiei Sufletelor…

În acord cu dezideratele cosmice, pe acea planetă au evoluat şi involuat şapte rase umane foarte asemănătoare cu cele din lumea noastră…

În timpul celei de-a cincea ei rasă rădăcină foarte asemănătoare cu a noastră, a existat abominabila civilizaţie a Kali-Yugăi sau Epoca de fier, aşa cum în aceste momente o avem pe a noastră aici, pe Pământ…

Atunci eu, care eram doar un biet animal intelectual condamnat la pedeapsa de a trăi, devenisem din rău în mai rău, reîncorporându-mă neîncetat în organisme masculine şi feminine, după pasivul şi activul Karmei…

Mărturisesc fără ocolişuri că Mama mea Natura lucra inutil creându-mi corpuri. Eu le distrugeam totdeauna cu viciile şi pasiunile mele.

Ca şi cum era un blestem insuportabil, fiecare din existenţele mele se repeta în linia spirală, în curbe şi mai joase… Evident mă pornisem pe drumul involutiv, descendent.

Mă tăvăleam ca porcul în noroiul abject al tuturor viciilor şi nici pe departe nu mă interesau temele spirituale…

Fără îndoială că devenisem un cinic iremediabil: desigur că orice fel de pedeapsă oricât de gravă fusese, era de fapt condamnată eşecului…

Se spune că o sută opt mărgele are colierul lui Buddha şi asta ne indică numărul de vieţi care se acordă fiecărui Suflet…

Trebuie să subliniez, spunând că ultima dintre aceste o sută opt existenţe a fost pentru mine ceva definitiv… atunci am intrat în involuţia regnului mineral scufundat.

Ultima dintre aceste personalităţi a fost de sex feminin şi este evident că după ce s-a tăvălit în patul lui Procust mi-a servit de paşaport pentru Infern…

În pântecele mineral al acelei lumi, blestemam, ofensam, insultam, fornicam înspăimântător şi degeneram tot mai mult, fără ca vreodată să dau dovadă de căinţă…

Mă simţeam căzând în marea depărtare a trecutului; forma umană mă dezgusta; preferam să mă scufund între acele figuri abisale de animale; apoi păream plantă, umbră care se strecura pe ici şi pe colo; în cele din urmă am simţit că mă fosilizez…

Să mă transform în piatră? Ce oroare!… Totuşi, cum eram deja atât de degenerat, nu mai conta nici asta…

Să-l vezi pe leprosul din oraşul morţilor vii căzându-i degetele, urechile, nasul, braţele şi picioarele, desigur nu-i deloc plăcut; totuşi, nici asta nu mă mişca…

Fornicam neîncetat în patul lui Procust cu orice larvă care se apropia şi simţeam că mă stingeam ca o lumânare…

Viaţa în măruntaiele minerale ale acestei planete tare mă plictisea şi de aceea, cum voiam să omor timpul atât de lung şi de

plictisitor, mă tăvăleam ca un porc în murdărie.

Mă slăbea înspăimântător, mă făcea bucăţi şi muream penibil; mă dezintegram cu o încetineală îngrozitoare…

Nu mai aveam nici măcar putere să gândesc (era mai bine aşa). În cele din urmă am ajuns la cea de-a Doua Moarte despre care vorbeşte

21

Apocalipsa Sfântului Ioan; îmi dădui ultima suflare şi apoi…

Esenţa deveni liberă; mă văzui transformat într-un copil frumos; nişte Devaşi, după ce m-au examinat cu atenţie, mi-au permis să intru prin porţile atomice care permit întoarcerea la suprafaţa planetară, la lumina soarelui.

Desigur, Egoul, Sinele, Eul murise. Sufletul meu liber avea acum frumoasa formă a unui copil blând!… Ce să spun, Doamne! Cât de mare este mila lui Dumnezeu!…

Esenţa eliberată din Ego este în întregime inocentă şi pură. Acel Eu, în măruntaiele acelei lumi s-a transformat în pulbere cosmică…

Cât timp am trăit în lumile infernale? Nu ştiu: poate opt mii sau zece mii de ani…

Acum, lipsit de Ego, m-am întors la calea de tip evolutiv; am intrat în regnul gnomilor sau pigmeilor, fiinţe care lucrează cu noroiul pământului, Elementali inocenţi din mineral…

Mai târziu am intrat în paradisurile Elementale din regnul vegetal, reîncorporându-mă constant în plante, arbori şi flori. Cât de fericit mă simţeam în templele Edenului primind învăţături la picioarele Devaşilor!…

Fericirea din paradisurile Jinas este de neconceput pentru raţiunea umană.

Fiecare familie din aceste Edenuri îşi are propriile temple şi instructori proprii; eşti plin de extaz la intrarea în sanctuarul portocalilor ori în capela familiei Elementale a mentei sau în biserica eucalipţilor.

Vorbind de procese evolutive trebuie să spunem următoarele:

„Natura non facit saltus" (Natura nu face salturi). Apoi este evident că stadiile mai avansate din regnul vegetal mi-au permis trecerea la stadiul animal.

Am început reîncorporându-mă în organisme foarte simple şi după ce am avut milioane de corpuri am încheiat întorcându-mă în organisme de fiecare dată mai complexe…

Ca o precizare pentru aceste paragrafe, trebuie să confirm că încă păstrez amintiri foarte interesante despre una din acele atât de multe existenţe, pe malul unui râu cu ape cântătoare care se arunca totdeauna vesel în albia de roci milenare…

Eram atunci o biată creatură, o specie foarte deosebită din genul Batracienilor. Mă mişcam făcând salturi ici şi colo, printre tufe.

Este evident că aveam deplină conştiinţă de mine însumi; ştiam că altă dată am aparţinut periculosului regn al animalelor intelectuale… Cei

mai buni prieteni ai mei erau Elementalii acelor vegetale care-şi aveau rădăcinile în malul râului şi tăifăsuiam cu ei în limbajul universal…

Locuiam minunat la umbră, foarte departe de umanoizii raţionali; când apărea vreun pericol, imediat mă refugiam în apele cristaline…

Am continuat întorcându-mă în diferite organisme, mai târziu am avut fericirea să mă reîncorporez într-un specimen dintr-o anumită clasă de amfibii foarte inteligente care, vesele ieşeau din vijelioasele ape ale mării ca să primească razele solare pe plaja nisipoasă…

Când a venit teribila Parcă suverană, care îi face pe toţi muritorii să tremurăm de frică, am spus ultimul adio celor trei regnuri inferioare şi m-am întors într-un organism umanoid; aşa am recucerit anevoios starea de animal raţional pe care o pierdusem cândva…

În această nouă stare a mea de biped tricerebrat sau tricentrat, rememoram, evocam insolite întâmplări din abis; nici pe departe nu voiam să mă întorc la lumea subterană; aspiram să profit cu

înţelepciune de noul ciclu de o sută opt vieţi care mi se acordau pentru auto-realizarea mea intimă…

Experienţa trecută lăsase cicatrice dureroase în adâncul Sufletului meu; în niciun fel nu eram dispus să repet procesele involutive din lumile infernale.

Ştiam bine că roata Samsarei se învârteşte neîncetat în formă evolutivă şi involutivă şi că Esenţele, după trecerea lor prin regnul animal intelectual, coboară de mii de ori în îngrozitoarea genune ca să elimine elementele subiective ale percepţiilor; însă în niciun fel nu mai voiam suferinţe abisale şi de aceea eram dornic să profit de noul ciclu de existenţe raţionale.

Pentru acea epocă, civilizaţia acelei planete ajunsese la culme; locuitorii acelei lumi aveau nave maritime şi aeriene, oraşe gigantice ultramoderne, industrie puternică şi comerţ, universităţi de toate felurile etc. etc. etc.; din nenorocire, asemenea ordine a lucrurilor nu se coordona nicicum cu neliniştile spiritului…

Într-una din acele noi existenţe umanoide ale mele, cu conştiinţa neliniştită, cum simţeam o teamă ciudată, m-am decis să mă informez, să cercetez, să caut drumul secret…

Un proverb din înţelepciunea antică spune: „Când discipolul este pregătit, Maestrul apare".

Gurul, ghidul apăru ca să mă scoată din întuneric la lumină; el ma învăţat Misterele Vieţii şi ale Morţii; el mi-a indicat cărarea muchiei de cuţit.

23

Aşa am ghicit Misterul înfloririi de Aur; înţelegeam profund propria mea situaţie; ştiam că un biet homuncul raţional era atât de singur, aspiram mai mult să devin un Om Adevărat şi sigur că am reuşit în acea mare zi cosmică, în acel alaltăieri sideral, cu mult înainte de Mahamvantara din Padma sau Lotusul de Aur.

Din nefericire pentru acele timpuri atât de îndepărtate, când abia îmi începeam studiile esoterice la picioarele Maestrului nu aveam nicio avere; familia mea – locuitori ai acelei lumi – trăia în sărăcie; o

soră care îngrijea de casă câştiga câţiva bani vânzând fructe şi verdeţuri în piaţă; eu o însoţeam, de obicei…

Într-o împrejurare m-au închis într-o închisoare groaznică fără niciun motiv…

Am petrecut mult timp după gratiile înfiorătoare ale acelei carcere; însă – şi asta e curios – nimeni nu mă acuza; nu exista delict pentru a fi condamnat; era vorba de un caz foarte special şi, culmea, numele meu nici măcar nu figura pe lista deţinuţilor; desigur exista un anumit tip de persecuţie secretă împotriva iniţiaţilor; aşa am ajuns să înţeleg.

Cu răbdare, în speranţa vreunei ocazii, aşteptam un moment norocos ca să scap…

De mai multe ori am încercat zadarnic, însă la sfârşit, într-o zi din atâtea, fără să ştiu cum sau de ce, paznicii au uitat de o uşă lăsând-o deschisă; desigur că nicicum nu voiam, nu eram dispus să pierd o atât de dorită ocazie: în câteva secunde ieşii din acea închisoare făcând apoi nişte ocoluri în piaţă, ca să-i depistez pe poliţaii care mă urmăreau şi să văd dacă veneau după mine. Oricum încercarea mi-a reuşit şi m-am îndepărtat de acel oraş pentru totdeauna.

Închei prezentul capitol spunând că doar lucrând în Forja Aprinsă a lui Vulcan am reuşit atunci să devin Om Autentic.

Cuprins

TRANSMIGRAŢIA 1
SUFLETELOR 1
EVOLUŢIE ŞI INVOLUŢIE 1
TRANSMIGRAŢIA SUFLETELOR 3
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 10
AMINTIRI ANCESTRALE 14